

[Niels Helveg Petersen]

hørt fra hr. Jørgen Jensen, og det indlæg, vi vil komme til at høre fra hr. Wilhjelm om dette spørgsmål, finde al mulig forklaring på, hvorfor det ikke lader sig gøre at basere den økonomiske politik på venstrefløjens.

Vi vil gerne understrege nu, som vi har gjort det før, at indkomstepolitiske bestræbelser ikke kan lykkes, medmindre de følges op af et indgreb over for uretfærdigheder og uligheder i samfundet i øvrigt. Løntilbageholdenhed og omkostningsdæmpning er et fata morgana, hvis ikke det understøttes af bestræbelser for at skabe en bedre fordeling af goderne.

I den øjeblikkelige situation er opgaven for folketinget i de næste måneder og det næste halve år at skabe forudsætninger for en fornuftig afvikling af overenskomsterne i foråret 1979. Det indebærer især lovgivningsinitiativer på to vigtige områder: skatte- og boligpolitikken og ejendomsretten.

Regeringen har fremlagt et program for sin langsigtede boligpolitik og for den påtænkte skattereform. Det er et tilfælde, der ligner en tanke, at boligpolitikken betegnes som langsigtet, mens skattereformen kun er påtænkt.

Der har været lejlighed til en diskussion om det boligpolitiske oplæg. Jeg skal ikke gå i detaljer, men kun fremhæve et par ting. Vi hilser det velkommen, at regeringen nu går ind for indeksfinansiering af nyt byggeri. Det er ikke klart i regeringens oplæg, hvordan det skal laves, det er heller ikke klart, hvad de statsfinansielle konsekvenser vil være, men vi er rede til at forhandle med regeringen om, hvorledes indeksfinansieringen skal finde sin plads i dansk boligfinansiering. Vi savner synspunkter i boligoplægget om realkreditsystemets udvikling. Omlægninger her er påkrævede; vi skal væk fra noget af det lotteri, som i dag præger finansieringen af privat byggeri. Vi er enige med regeringen i, at byfornyelse, fornyelse af ældre boligkvarterer, er en påtrængende opgave og en ny opgave i boligpolitikken, som både giver mulighed for at skabe beskæftigelse og for at tilvejebringe bedre bykvalitet i det ældre byggeri.

Vi er mere forbeholdne over for skatteoplægget. Vi har store betænkeligheder ved den skitserede renteskatteordning, som regeringen ganske vist ikke har lagt sig fast på, men som vi også er overbevist om i praksis ville volde

meget store vanskeligheder. Vi må fraråde regeringen at springe ud i denne ordning. Den kan have æstetiske fordele, men i praksis vil den efter vores opfattelse kunne give en slem hovedpine. Man bør i stedet tage sit udgangspunkt i det forslag, det radikale venstre har fremsat, om en omlægning af de ligningsmæssige fradrag, således at fradrag får samme værdi for alle uanset indkomst. Denne omlægning bør være første fase i en skattereform. Det betyder ikke, at vi afviser forhandling om sanering af fradrag, men vægten må ligge på fradragsomlægningen. Samtidig med fradragsomlægningen må der gennemføres en betydelig forhøjelse af proportionalstrækket for at give bedre skattemæssige vilkår for mellemindkomster, for arbejdere og funktionærer.

Diskussionen om fradragene er helt central. Den er central, både når vi anlægger en økonomisk vurdering, og når vi søger at finde midler til en bedre fordeling af skattebyrden. Det forholder sig jo sådan, at de gældende fradragsordninger indeholder en enestående tilskyndelse til privat gældsætning. Hvordan kan man i virkeligheden forestille sig, at vi kan gøre os håb om at løse de økonomiske vanskeligheder, når man gennem skattereglerne tilskynder stærkt til gældsætning og privat forbrug især i fast ejendom? Hvordan kan man forestille sig, at det for alvor kan lykkes at føre indkomstpoltik, hvis skattelovgivningen er således indrettet, at de mennesker, der har råd til at finansiere skattefradrag, får store fordele? Hvordan kan venstre og konservative, der ønsker at styrke den private opsparing i øvrigt, forestille sig, at dette kan ske, når man så åbenbart favoriserer gældsætning?

Sandheden er jo, at med de gældende skattefradragsregler er det alene erhvervene, der må bære byrden af den høje rente fuldt ud. Den høje rente belaster investeringerne til produktive formål og skader beskæftigelsen. Derimod belaster den høje rente ikke den private gældsætning. Et eksempel: har man stor indkomst og en marginalsat på 67 pct., så betyder fradragsreglerne, at finansministeren betaler 2/3 af rentebyrden. Er renten 18 pct., betaler finansministeren de 12 pct. Tilbage er en rente på 6 pct., og det er mindre end inflationsudviklingen. Resultatet er, at mennesker med høje indkomster, der stifter privat gæld, faktisk i kraft af fradrags-